

تأملی بر ویژگی‌های تدریس و ارزشیابی

نویسنده: دکتر عظیم محبی

ناشر: انتشارات مدرسه

سال نشر: ۱۳۹۸

تدریس و ارزشیابی مهم‌ترین عناصر مربوط به حرفه معلمی هستند. رویکرد بین این عناصر، تابع مبانی نظری فلسفی تعلیم و تربیت و نظریه‌های گوناگون یادگیری است. به عبارت دیگر، تدریس و ارزشیابی اصالت خود را از فلسفه تعلیم و تربیت و نظریه‌های یادگیری کسب می‌کند. حال سؤال کلیدی آن است که با توجه به مبانی نظری فلسفه تعلیم و تربیت جمهوری اسلامی ایران و در عین حال آخرین یافته‌های مبتنی بر مغز، آیا رویکرد تدریس همان رویکرد سنتی انتقالی است؟ آیا رویکرد سنجش و ارزشیابی همان رویکرد سنتی آزمون از آموخته‌هاست؟

در این مبانی با مفاهیمی چون فطرت، تعقل، اراده، موفقیت، شایستگی و هویت روبه‌رو هستیم. تحلیل مفاهیم مبین آن است که مفهوم آموزش و پرورش و یا تعلیم و تربیت از هم جدا نیست. لذا در مبانی نظری سند تحول، از واژه تربیت به جای این دو استفاده می‌شود و مقتضیات آن را شامل تمهید، تأدیب، تعلیم، پرورش، تذکر و تشویق می‌داند (ص ۱۷۳). براساس این نوع نگاه، تربیت فرایندی تعاملی تعریف شده است تا زمینه کسب شایستگی، درک موقعیت و شکل هویت فراهم شود. براساس این تعریف، رویکرد تدریس و ارزشیابی هم فرایندی و تعاملی و در عین حال موقعیت‌محور و تلفیقی است.

به‌منظور عملیاتی کردن نکات فوق، مؤلف کوشیده است رویکرد و راهبردهای تدریس و ارزشیابی را به‌صورت کاربردی در سه فصل تبیین کند.

۱. تبیین ماهیت یادگیرنده و یادگیری

۲. تبیین رویکرد و راهبردهای تدریس

۳. تبیین نحوه به‌کارگیری ارزشیابی فرایندی

مطالعه این کتاب را به مخاطبان نشریه پیشنهاد می‌کنیم.